

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(11 juli 2002)

Reclame voor geneesmiddelen voor menselijk gebruik wordt voornamelijk geregeld door de artikelen 86 tot en met 100 van Richtlijn 2001/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik⁽¹⁾.

Bij artikel 88, lid 1, van Richtlijn 2001/83/EG is bepaald dat de lidstaten publieksreclame verbieden voor geneesmiddelen die uitsluitend op medisch recept worden afgeleverd. De enige uitzondering op dit strikte verbod is vastgesteld in artikel 88, lid 4, van deze richtlijn, waarbij door het bedrijfsleven gevoerde inentingscampagnes die door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten zijn goedgekeurd, van het algemene verbod op reclame worden vrijgesteld. Voor het overige geldt een strikt verbod op alle publieksreclame voor geneesmiddelen die uitsluitend op recept worden afgeleverd.

De artikelen 91 tot en met 96 van Richtlijn 2001/83/EG bevatten specifieke voorschriften voor reclame voor geneesmiddelen die gericht is op personen die gerechtigd zijn om ze voor te schrijven of af te leveren. Aangezien deze voorschriften geen algemeen verbod inhouden op reclame voor geneesmiddelen die uitsluitend op recept worden afgeleverd, mogen farmaceutische bedrijven bij deze categorie personen reclame maken voor dergelijke geneesmiddelen.

In de specifieke context van televisiereclame moet het verbod van artikel 14 van Richtlijn 89/552/EEG van de Raad van 3 oktober 1989 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake de uitoefening van televisie-omroepactiviteiten⁽²⁾ worden nageleefd. In dit artikel is vastgesteld dat televisiereclame voor geneesmiddelen en medische behandelingen die in de lidstaat onder wiens bevoegdheid de televisieomroeporganisatie valt, alleen op recept verkrijgbaar zijn, verboden is.

Bepaalde delen van de geneesmiddelenwetgeving worden momenteel herzien. De Commissie heeft wijzigingen van Richtlijn 2001/83/EG voorgesteld⁽³⁾ om betere informatie over bepaalde geneesmiddelen die alleen op recept verkrijgbaar zijn, mogelijk te maken. Het strikte verbod op elke vorm van reclame voor deze producten wordt weliswaar gehandhaafd.

(¹) PB L 311 van 28.11.2001.

(²) PB L 298 van 17.10.1989.

(³) COM(2001) 404 def.

(2002/C 301 E/230)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1734/02**van Cristiana Muscardini (UEN) aan de Commissie**

(17 juni 2002)

Betreft: Erkenning van de naturopathie

Het laatste decennium wordt gekenmerkt door een sterke opkomst van bepaalde beroepen gericht op preventie en welzijn en meer in het algemeen op de bevordering van een betere levenskwaliteit. Het gaat hierbij om methoden die vaak in verband worden gebracht met de zogenaamde „alternatieve geneeskunde” (acupunctuur, homeopathie, plantengeneeskunde, enzovoort), om een onderscheid te maken met de algemeen erkende geneeskunde die wordt beoefend in de nationale gezondheidsstructuren. Deze methoden worden tegenwoordig door iedereen beschouwd als gezondheid- en welzijnbevorderend en als bijzonder nuttig voor met name preventie, mits ze worden toegepast door goed opgeleide en vakbekwame naturopaten. Deze naturopaten worden ook wel „welzijnsverzorgers” genoemd: beroepsverpleegkundigen, fysiotherapeuten, schoonheidsspecialisten, shiatsu-masseurs, reflexologen, kruidendokters, heilgymnasten, personal trainers, enzovoort. Deze beroepsbeoefenaars moeten (tenminste in Italië) theoretische en praktische cursussen volgen van in totaal 1000 à 1200 uur, verspreid over drie à vier jaar. Deze opleidingscursussen en de daaropvolgende beroepsactiviteiten als naturopaat worden steeds populairder. Naturopathische behandelingen stimuleren het vermogen tot zelfgenezing en daarbij worden natuurproducten gebruikt (kruiden, essences, Bach-bloesems, ...)

Kan de Commissie mededelen of dit vrij nieuwe verschijnsel zich in de landen van de Unie heeft ontwikkeld, en zo ja in welke landen?

Kent zij wetenschappelijke studies naar de kwaliteit van deze methoden?

In welke landen is het beroep van naturopaat wettelijk erkend?

Is er een Europese erkenning?

Zo nee, houdt de Commissie het voor nuttig en gewenst initiatieven te ontplooiën om de erkenning van dergelijke preventieve en welzijnstimulerende activiteiten te bevorderen?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(24 juli 2002)

Het geachte parlementslid verwijst naar alternatieve geneeskunde en desbetreffende beroepen. Dergelijke beroepen hebben zich in het algemeen in de Gemeenschap in de laatste decennia ontwikkeld, hoewel aan de hand van de informatie waarover de Commissie beschikt er geen wijdverspreide overeenstemming bestaat over de objectieve wetenschappelijke en therapeutische waarde van ten minste enkele van de desbetreffende activiteiten.

In het algemeen is het de taak van de lidstaat te bepalen of een beroepsactiviteit al dan niet wettelijk wordt geregeld. Wat de in de vraag door het geachte parlementslid ter sprake gebrachte beroepen betreft, bestaat er bovendien op communautair niveau geen coördinatie van de voorwaarden voor onderwijs en opleiding. Evenmin bestaat er een „Europese erkenning” van deze beroepen als zodanig, in die zin dat de namen van de beroepsdiploma's/-titels met betrekking tot deze beroepen in geen enkele wettelijk bindende akte van de communautaire wetgeving zijn gebruikt.

In lidstaten kunnen beroepen bestaan, zonder dat deze wettelijk zijn geregeld. Lidstaten kunnen ook verder zelf in ruime mate bepalen of zij een speciale tak van een beroepsactiviteit wettelijk regelen en zo ja, in welke vorm. Het is de Commissie niet noodzakelijkerwijze bekend of een beroep al dan niet in de verschillende lidstaten wettelijk is geregeld. Het is de Commissie evenwel bekend dat het beroep van fysiotherapeut onder 22 verschillende beroepstitels wettelijk is geregeld in alle lidstaten plus IJsland, Liechtenstein en Noorwegen. Eveneens is het beroep van bezigheids- en arbeidstherapeut wettelijk geregeld in 13 lidstaten (alle lidstaten met uitzondering van Oostenrijk en Zweden) plus IJsland, Liechtenstein en Noorwegen. Het beroep van „naturopaat” (natuurgeneeskundige) is slechts in de Europese Unie/Europese Economische Ruimte (EU/EER) in Noorwegen wettelijk geregeld.

Een beroep is wettelijk geregeld wanneer administratieve, regelgevende of andere wettelijke eisen zijn opgesteld om in het bezit te komen van een diploma of een andere beroepskwalificatie, teneinde het beroep in kwestie te mogen uitoefenen. Wanneer een persoon om erkenning verzoekt van een diploma, teneinde een wettelijk geregeld beroep op het gebied van de alternatieve geneeskunde uit te oefenen in een andere lidstaat dan die waarin de persoon een beroepskwalificatie heeft verworven, is, wellicht afhankelijk van het niveau van de in het diploma erkende studies, een van beide onderstaande richtlijnen van toepassing: Richtlijn 89/48/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hoger-onderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten⁽¹⁾ (einddiploma middelbare school of gelijkwaardig diploma + drie jaar) of Richtlijn 92/51/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende een tweede algemeen stelsel van erkenning van beroepsopleidingen⁽²⁾, met betrekking tot diploma's, certificaten en andere beroepsopleidingstitels op een lager niveau dan die van Richtlijn 89/48/EEG.

Door de erkenning uit hoofde van deze richtlijnen kan een persoon een specifiek wettelijk geregeld beroep uitoefenen onder dezelfde voorwaarden als degene die in het bezit is van nationale diploma's. Wanneer evenwel aanzienlijke verschillen bestaan tussen de kwalificaties en de beroepservaring van de aanvrager en de gestelde eisen van de ontvangende lidstaat, kan de ontvangende lidstaat extra eisen aan de aanvrager stellen in de vorm van aanvullende beroepservaring, een proeve van bekwaamheid of een periode van stage onder toezicht.

Dit recht op erkenning kan worden belemmerd als een lidstaat sommige of alle van de desbetreffende activiteiten aan een ander beroep voorbehoudt, zoals dat van geneeskundige. In dit geval bestaat hetzelfde beroep niet in de beide betrokken lidstaten en moet de persoon die wenst te migreren zich opnieuw kwalificeren voor het andere beroep dat in de ontvangende lidstaat bestaat, teneinde de aan dat beroep voorbehouden activiteiten te mogen uitoefenen. Het Hof van Justitie heeft het recht van de lidstaten bevestigd specifieke activiteiten voor te behouden aan bepaalde beroepen, wanneer de Gemeenschaps-wetgeving niet anders voorschrijft⁽³⁾.

De Commissie is momenteel niet voornemens de erkenning van specifieke vormen van preventieve behandeling te steunen, aangezien het grootste belang en de hoofdverantwoordelijkheid op dit gebied bij de lidstaten liggen die beslissen welke maatregel zij nemen in overeenstemming met hun volksgezondheidsbeleid en andere beleidsmaatregelen.

⁽¹⁾ PB L 19 van 24.1.1979.

⁽²⁾ PB L 209 van 24.7.1992.

⁽³⁾ Hof van Justitie, arrest van 1.1.2001 in zaak C-108/96 „McQuen”.

(2002/C 301 E/231)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1737/02

van Jens-Peter Bonde (EDD) aan de Commissie

(17 juni 2002)

Betreft: Aanbestedingsregels

Wat is het commentaar van de Commissie op de kritiek op de aanbestedingsregels van de EU die is geuit door Jesper Fabricius en Rene Offersen van de firma Lett & Co. en die wordt aangehaald in de Deense krant Børsen van 31 mei 2002?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(26 juli 2002)

De Commissie is het natuurlijk niet eens met de veralgemening van Fabricius en Offersen dat de richtlijnen inzake overheidsopdrachten „ongelooflijk gedetailleerd en formalistisch” en „de grootste hindernis voor een doeltreffend beleid inzake overheidsopdrachten” zijn. Deze uiterst negatieve zienswijze wordt ook niet gedeeld door Treumer en Vesterdorf⁽¹⁾, die onder meer benadrukken dat de richtlijnen dienen om discriminatie tussen marktdeelnemers te voorkomen. Vesterdorf spreekt zich daarom uit voor een verlaging van de drempels met het oog op „meer transparantie en gelijke kansen”.

Uit een onderzoek dat Bayle en Jochum, twee Franse inspecteurs-generaal van Financiën, in 2000 in acht lidstaten en in andere landen hebben uitgevoerd, blijkt bovendien dat als de regels voor overheidsopdrachten goed worden toegepast, afhankelijk van de lidstaat en de aard van de inkopen 5-30 % kan worden bespaard.

Naast deze veralgemening benadrukt het artikel de behoefte aan dialoog met de marktdeelnemers, in het bijzonder bij zeer complexe opdrachten, zoals in de informaticasector, en aan flexibele technische specificaties. De Commissie is zich ervan bewust dat het bij complexe opdrachten soms wenselijk is voor een dialoog te zorgen, waarbij gelijke behandeling en transparantie gewaarborgd moeten zijn. Daarom heeft ze voor dergelijke opdrachten in het kader van de lopende hervorming van de regels voor overheidsopdrachten een nieuwe procedure, de concurrentiegerichte dialoog, voorgesteld.

Het politieke akkoord dat op 21 mei 2002 is bereikt, ligt eveneens in de lijn van het standpunt van de Commissie. Het beoogt de gelijkstelling van technische specificaties op basis van specifieke normen en die welke zijn opgesteld in termen van prestaties en functionele eisen, waarbij er in beide gevallen op wordt toegezien dat de basisbeginselen van het Gemeenschapsrecht inzake overheidsopdrachten worden gerespecteerd.

De Commissie deelt dus de wens van Fabricius dat het Deense voorzitterschap een hoge prioriteit aan deze zaak zal toekennen en zou daaraan willen toevoegen dat ze hoopt op een snelle tweede lezing.

⁽¹⁾ Respectievelijk professor aan de Handelshøjskolen i København (Handelshogeschool te Kopenhagen) en eenheids-hoofd bij de Håndværksrådet (Vereniging van het midden- en kleinbedrijf); beiden worden in het artikel geciteerd.